

РОЗДІЛ 5

РОЗВИТОК ПРОДУКТИВНИХ СИЛ І РЕГІОНАЛЬНА ЕКОНОМІКА

УДК 332.142

Білик Р. Р.

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

ПОСИЛЕННЯ КОНКУРЕНТНИХ ПЕРЕВАГ ЯК СИСТЕМНИЙ ЧИННИК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ РЕГІОНУ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Встановлено, що конкурентні переваги регіону – це його здатність використовувати та властивість активізувати потенційний ресурсний потенціал, забезпечуючи сталий економічний розвиток та підвищення рівня і якості життя населення. Виявлено причини недостатнього рівня забезпечення конкурентних переваг та погіршення економічної безпеки регіонів України. Сформовано перелік напрямів посилення конкурентних переваг регіону, що стосується розвитку та зміцнення конкурентних позицій реального сектора економіки, модернізації системи внутрішнього ринку, забезпечення інвестиційно-інноваційного розвитку суб'єктів базових галузей економіки області, забезпечення інституційних реформ та структурних зрушень у підприємницькому середовищі, поглиблення транскордонного, міжрегіонального та міжгалузевого співробітництва, накопичення інтелектуального-кадрового потенціалу та покращення соціальної безпеки.

Ключові слова: конкурентні переваги, економічна безпека, регіон, економіка.

Постановка проблеми. Згідно значної кількості розроблених загальнонаціональних програм, утверджених інституційних положень, задекларованих урядових ініціатив, одним із стратегічних пріоритетів соціально-економічної політики держави є посилення конкурентних переваг економіки, за якої її суб'єкти перебувають у середовищі верховенства законів та правил, виконують взяті на себе зобов'язання перед державою, дотримуються принципів фінансової та соціальної відповідальності.

Як економічну категорію, конкурентні переваги економіки тісно пов'язують із значною сукупністю категорій. Однією з таких є економічна безпека. Виходячи з того, що суть економічної безпеки держави трактують як здатність національної економіки до розширеного самовідтворення з метою задоволення на визначеному рівні потреб власного населення, протистояння дестабілізаційній дії чинників, що створюють загрозу нормальному розвитку економіки країни, забезпечення конкурентоспроможності національної економіки у світовій системі господарювання [4, с. 99], конкурентні переваги економіки доцільно розглядати як ключовий критерій належного рівня економічної безпеки держави.

Безперечно, що конкурентні переваги економіки і економічна безпека формуються поступово, де з кожним рівнем посилюється роль держави та її представницьких органів. Проте в умовах посилення внутрішньонаціональних і міждержавних інтеграційних тенденцій поняття «конкурентні переваги» об'єктивно доцільно сфокусувати в межах державної політики забезпечення економічної безпеки за просторово-структурною ознакою. Йдеться про характеристику конкурентних переваг, що поєднує у собі галузеві, або секторальні, особливості соціально-економічної системи регіону (району, міста, сільського поселення). Відтак, визначальною ознакою економічної безпеки регіону слід вважати його конкурентні переваги як середовище, в якому при однакових масштабах діяльності та умовах доступу до ресурсів суб'єкти економічних відносин прагнуть забезпечити власну стабільність і стійкість, здатність до постійного самовдосконалення і відновлення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженнями питань економічної безпеки регіону займалися чимало відомих зарубіжних та вітчизняних теоретиків, перш за все це О. Белов, Є. Бершед,

С. Біла, В. Борщевський, Т. Васильців, Я. Жаліло, В. Жук, В. Кравців, Н. Мікула, А. Мокій, М. Флейчук. Проте у дослідженнях недостатньо уваги приділено проблемам формування та посилення конкурентних переваг регіону, враховуючи сучасні тенденції інтелектуалізації, технологічних зрушень, інвестиційного розвитку, децентралізації. Так, теоретичні розробки і концепції вітчизняних науковців Л. Антонюк, З. Варналія, О. Гаврилюка, В. Геєця, З. Герасимчук, Л. Ковальської, А. Олексюка, С. Романюка, В. Чужикова пов'язують з стратегічними засадами посилення конкурентних переваг регіонів на сучасному етапі розвитку України.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. У економічній літературі можна ознайомитись із значною кількістю наукових припущень щодо вибору напрямів посилення конкурентних переваг регіону. Але, вважаємо, що такі намагання є недостатніми і потребують удосконалення, особливо в аспекті врахування низки чинників розвитку реального сектора економіки, системи внутрішнього ринку, інвестиційно-інноваційного забезпечення, активізації коопераційних відносин, накопичення інтелектуально-кадрового капіталу та покращення соціальної безпеки.

Мета статті полягає в обґрунтуванні напрямів та заходів посилення конкурентних переваг як системного чинника забезпечення економічної безпеки регіону на сучасному етапі розвитку України.

Виклад основного матеріалу дослідження. В наукових дослідженнях застосування категорії «конкурентні переваги» до регіону пов'язано зі сприйняттям його як суб'єкта економічних відносин. Виходячи з цього, конкурентні переваги регіону визначають як його здатність використовувати традиційні і формувати нові, адекватні сучасному рівню розвитку джерела ресурсного потенціалу, що забезпечують економічне зростання та підвищення рівня і якості життя населення [5, с. 29], властивість активізувати потенційні регіональні можливості нарощувати та ефективно використовувати ресурсний потенціал для забезпечення сталого власного розвитку, а також впровадження в межах території існування нових досягнень науково-технічного прогресу у виробництво, довіклля та соціальну сферу [2, с. 39].

Розглядаючи реальний стан економічного розвитку регіонів України, можемо стверджувати про

високу їх залежність від централізованого бюджетного фінансування, зовнішніх інвестиційних поступлень, інноваційного розвитку місцевих підприємств. Так, регіональна економіка України досі не в змозі відновити позитивні докризові темпи зростання обсягів господарської діяльності підприємств реального сектора економіки, навпаки, їй властиві негативні економічні тенденції, що засвідчують недостатню міцність конкурентних позицій регіонів. Ми переконані: причинами сповільнення конкурентоспроможності економіки регіонів слід вважати зменшення приросту інвестиційних вкладень, помітне погіршення сальдо зовнішньої торгівлі, збільшення частки збиткових підприємств, недостатню інноваційну активність, особливо у промисловому секторі економіки. Також негативний вплив мала соціальна сфера регіону. Зокрема, знизилась темпа відтворення ринку праці, погіршилась демографічна ситуація, уповільнились темпи зростання заробітної плати і, навпаки, збільшились обсяги заборгованості з її виплати [3, с. 135–136; 6, с. 92–94].

Таким чином, виявлені причини недостатнього рівня забезпечення конкурентних переваг регіонів України дозволяють сформулювати перелік стратегічних пріоритетів їх посилення, що стосуватимуться розвитку та зміцнення конкурентних позицій реального сектора економіки, модернізації системи внутрішнього ринку, забезпечення інвестиційно-інноваційного розвитку суб'єктів базових галузей економіки області, забезпечення інституційних реформ та структурних зрушень у підприємницькому середовищі, поглиблення транскордонного, міжрегіонального та міжгалузевого співробітництва, накопичення інтелектуального-кадрового потенціалу та покращення соціальної безпеки (рис. 1).

Значну вагу в розвитку та забезпеченні конкурентних переваг економіки регіону займає реальний

сектор, що включає види економічної діяльності, в яких створюється значна додана вартість. Попри необхідність реалізації системи заходів за усіма секторами економіки для більш ефективного використання їх потенціалу у посиленні конкурентних переваг регіону слід провести низку структурних перебудов. Так, важливо стимулювати залучення фінансових ресурсів інститутів інвестиційного ринку у розвиток виробництва конкурентоспроможної продукції, розпочати реалізацію інвестиційно-інноваційних програм та проєктів запровадження використання альтернативних та відновлюваних джерел енергії, реформувати внутрішньовиробничу та функціонально-вартісну структуру регіону відносно підвищення конкурентоспроможності підприємств, збільшити експортний потенціал місцевих виробників продукції з більшою доданою вартістю, активізувати міжсекторальні коопераційні зв'язки великих підприємств регіону.

Крім того, такі заходи мають особливе значення при пошуку додаткових джерел наповнення місцевих та районних бюджетів області. Зокрема, можна очікувати, що розвиток та зміцнення конкурентних позицій реального сектора економіки дозволить збільшити обсяги надходжень та збалансувати показники бюджетів, забезпечити повне фінансування бюджетних видатків та не допустити бюджетної заборгованості з соціальних виплат, скоротити обсяги бюджетних кредиторських заборгованостей.

Втім, конкурентні позиції суб'єктів реального сектора економіки істотно залежать від рівня розвитку системи внутрішнього ринку, завдяки якій відбувається регулювання, досягається збалансованість потреб, концентруються та залучаються значні і динамічно зростаючі обсяги людських та фінансових ресурсів. Також процеси внутрішнього ринку характеризують рівень забезпечення економічної безпеки

регіону. Зокрема, це проявляється у формуванні ринкової пропозиції конкурентоспроможної продукції, створенні та розширенні нових ринкових сегментів, подоланні внутрішнього дефіциту на окремі групи товарів, зменшенні навантаження на зовнішньоторговельний баланс області.

На нашу думку, стратегічні засади внутрішнього ринку регіонів України повинні базуватись на формуванні та розвитку адаптованої до світових стандартів системи споживання якісних товарів і надання безпечних побутових послуг. Для отримання високих результатів при реалізації політики модернізації системи внутрішнього ринку регіональним органам влади необхідно провести низку заходів, що стосуватимуться (1) упорядкування та раціонального розміщення торговельних об'єктів з урахуванням підвищення якісних характеристик задоволення потреб населення та нормативів забезпеченості територіальних громад об'єктами торгівлі, (2) збільшення на регіональному споживчому ринку частки конкурентоспроможної продукції місце-

Рис. 1. Напрями посилення конкурентних переваг регіону у системі забезпечення економічної безпеки (авторська розробка)

вих товаровиробників, (3) формування ефективного конкурентного середовища у сфері торговельного та побутового обслуговування населення, удосконалюючи контроль та нагляд на споживчому ринку за незаконно везеними (виготовленими), фальсифікованими, неякісними товарами та посилюючи протидію несанкціонованій і стихійній торгівлі у невстановлених місцях, (4) розвитку інфраструктури споживчого ринку, з поступовим перетворенням товарних ринків на сучасні, наближені до європейських стандартів торговельно-розважальні комплекси, (5) сприяння проведенню ярмарків з реалізації продукції безпосередньо від місцевих виробників [1, с. 315–341; 3, с. 136; 8, с. 160–163].

Безперечно, що розвиток реального сектору економіки та внутрішньорегіонального споживчого ринку потребує належного інвестиційного забезпечення. Ми притримуємось думки, що залучені інвестиції необхідно насамперед направляти на сприяння та підтримку інноваційного розвитку базових і пріоритетних для економіки регіону видів діяльності. Важливо, щоб збільшення інвестиційної активності регіону забезпечило можливості місцевим суб'єктам економічних відносин залучати фінансові ресурси комерційних фінансово-кредитних організацій та підвищило ефективність їх інноваційної діяльності на засадах науково-технічної діяльності.

Вважаємо, що органам виконавчої влади та місцевого самоврядування в контексті покращення структурно-якісних характеристик підприємницького сектору у базових видах економічної діяльності насамперед слід посилити стимули підприємств до інвестиційно-інноваційної активності, покращити їх доступність до фінансово-кредитних ресурсів та для цього сформувані і розбудувати інституційну інфраструктуру інвестиційного забезпечення, досягти підвищення рівня прозорості та ефективності дозвільної системи. Водночас активізація діяльності регіональних органів влади з підготовки і промоції перспективних інвестиційних проектів посилить увагу та координацію діяльності з вирішення проблем покращення інвестиційного середовища.

У контексті посилення конкурентних переваг регіональним органам виконавчої влади важливо сконцентрувати зусилля на забезпечення інституційних реформ та структурних зрушень у підприємницькому середовищі. Відповідно, ціллю таких дій повинно бути формування належного інституційно-правового середовища підтримки та розвитку підприємництва з максимальною орієнтацією на досягнення змін в структурі економіки регіону.

Підтверджує пріоритетність цього напрямку для економіки регіонів України значна сукупність проблем у господарській діяльності місцевих підприємницьких структур. Так, потребують вирішення питання (1) максимального спрощення та налагодження ефективного механізму адміністративних процедур, що регулюють діяльність суб'єктів малого та середнього бізнесу, (2) створення та забезпечення ефективного функціонування регіональних бізнес-сервіс-центрів підтримки підприємництва, (3) підвищення рівня прозорості та ефективності погоджувальної та дозвільної системи, (4) удосконалення регіональної політики створення сприятливого інвестиційного середовища для активізації підприємствами інноваційної діяльності, (5) забезпечення розвитку державно-приватного партнерства, (6) підвищення ділової активності та стимулювання розвитку місцевих підприємницьких ініціатив, особливо серед сільських жителів, (7) підвищення ролі громадськості у процесі прийняття рішень органами регіональної влади та місцевого самоврядування [1, с. 295–327; 7, с. 55–59].

Особливо гострою є потреба в областях України в удосконаленні інституціонального базису інноваційного розвитку суб'єктів підприємництва. Ми переконані, що вирішити це завдання регіональним органам влади можна завдяки (1) реорганізації чи ліквідації окремих підрозділів (по мірі необхідності до сучасних економічних тенденцій) місцевих органів управління науково-технологічною та інноваційною сферами, (2) уникненню диспропорцій у структурі інвестиційно-інноваційної активності та зменшенню просторової концентрації фінансового та інтелектуального потенціалу, (3) покращенню плановості та системності політики спрощення доступу місцевих підприємств до фінансово-кредитних ресурсів, (4) удосконаленню програмно-цільового керування інноваційним процесом і підвищенню рівнів просторово-структурної конкурентоспроможності, (5) пришвидшенню просторової та технологічної реструктуризації економіки регіону до вимог глобальної конкуренції, (6) нейтралізації впливу нераціонального вибору структури джерел фінансування інноваційної діяльності у підприємницькому середовищі.

Поряд з тим конкурентоспроможність та ефективність забезпечення економічної безпеки регіону тісно залежать від якості співробітництва з партнерами-конкурентами в рамках укладених трансграничних, міжрегіональних та міжгалузевих угод.

Слід погодитись, що регіональна політика посилення інтеграційних процесів в основному спирається на системні заходи центральних органів державного управління. Так, вагомий вплив мають ступінь розвитку національної інституційно-правової бази регулювання інтеграції бізнесу, стан сформованості загальнодержавної системи економічних регуляторів та єдиного інформаційного простору, рівень фінансово-інвестиційного ризику створення і впровадження інновацій, якість дотримання державними органами влади принципів субсидіарності, децентралізації, концентрації та адидоналізму, темпи розвитку інституцій сприяння підвищенню рівня мобільності економічно активного населення та налагодження внутрішніх соціокультурних контактів.

Вважаємо, що реалізація різних форм співробітництва на регіональному та субрегіональному рівнях повинна бути поетапною, що представлятиме різні стадії зміцнення конкурентоспроможності території у системі забезпечення економічної безпеки. Так, на передінвестиційній фазі проектування територіально-галузевих та інноваційно-інвестиційних об'єднань слід інституціалізувати організаційно-економічний механізм їх створення і функціонування, забезпечити скоординовану діяльність між усіма учасниками проекту (органами влади, підприємствами, фінансово-кредитними інституціями, громадськими організаціями), сформувати сукупність нормативно-правових та соціально-психологічних стимулів розвитку. В процесі інвестування важливо привести інфраструктуру регіону у прийнятний до ефективного використання стан, інтенсивно розвивати науково-технологічний потенціал у виробничих секторах зі значною доданою вартістю, раціонально розподілити бюджет витрат між субтериторіями регіону, активізувати створення міжрегіональних центрів підтримки інвестиційно-інноваційного розвитку, розпочати апробацію програм співробітництва бізнесу та освіти.

Наголосимо, що реалізація всіх планів та заходів забезпечення економічної безпеки регіону відбувається за участі територіальної громади. Відтак, посилення конкурентних переваг в системі забезпечення економічної безпеки регіону залежить від формування і використання інтелектуально-кадрового потенціалу та якості вирішення проблем роз-

витку, збереження і використання соціальної інфраструктури включаючи підвищення та підтримку належного рівня якості життя населення. Так, в регіонах актуально створити «інтелектуальні центри» дослідження сучасних науково-технологічних розробок за участі державних, приватних, громадських чи асоціативних організацій, які б виконували функції з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності. Вважаємо, що такі дослідницькі структури у майбутньому повинні замінити управління освіти і науки в державних адміністраціях різних рівнів, які сьогодні більше займаються адмініструванням та не забезпечують впровадження інновацій у соціальну сферу регіону.

Важливо, щоб діяльність усіх сторін соціально-трудова відносин була повністю узгоджена у напрямі підвищенні економічної активності, збільшення кількості робочих місць і покращення матеріального становища працюючого населення. При цьому цільовими орієнтирами доцільно обрати

впровадження альтернативних форм працевлаштування громадян, а особливо з високою кваліфікацією праці, поглиблення практик легалізації зайнятості та заробітної плати, створення нових робочих місць, розвиток інфраструктури ринку праці та соціальної сфери, стимулювання самозайнятості та мікропідприємництва, підвищення рівня якості життя населення.

Висновки. Впровадження запропонованих заходів із посилення конкурентних переваг регіону дозволить ефективно забезпечити економічну безпеку досліджуваної території обласного рівня та країни загалом. При цьому необхідно розуміти, що дії регіональних та місцевих органів влади мають високий суб'єктивний рівень, а це створює значну загрозу реалізації визначених пріоритетних завдань. Таким чином, пропонуємо насамперед приступити до виконання своїх функцій та використання наданих повноважень, уся владна вертикаль області повинна пройти всенародне обговорення та представлення.

Список літератури:

1. Варналій З.С. Регіони України: проблеми та пріоритети соціально-економічного розвитку : [монографія] / [З.С. Варналій, А.І. Мокій, О.Ф. Новікова]. – К. : Знання України, 2005. – 498 с.
2. Герасимчук З.В. Конкуренентоспроможність регіону: теорія, методологія, практика : [монографія] / З.В. Герасимчук, Л.Л. Ковальська. – Луцьк: Надстир'я, 2008. – 248 с.
3. Гончаров Є.В. Економічна безпека регіону в системі забезпечення його стійкого соціально-економічного розвитку / Є.В. Гончаров // Економіка та держава. – 2011. – № 4. – С. 135–136.
4. Жаліло Я.А. До формування категоріального апарату науки про економічну безпеку / Я.А. Жаліло // Стратегічна панорама. – 2004. – № 3. – С. 97–104.
5. Калюжнова Н.Я. Конкуренентоспособность регионов: теория и методология анализа в контексте современного экономического развития : автореф. дис. ... д. э. н. : спец. 08.00.01, 08.00.05 / Н.Я. Калюжнова ; Иркутск, гос. ун-т. – Иркутск, 2004. – 40 с.
6. Ковальська Л.Л. Економічна безпека регіону: оцінка та механізми забезпечення / Л.Л. Ковальська // Економічний форум. – 2014. – № 4. – С. 89–95.
7. Коюда О.П. Аналіз конкурентоспроможності України та її регіонів / О.П. Коюда // Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності. – 2013. – Вип. 1(3). – С. 55–59.
8. Чевганова В.Я. Конкуренентні переваги регіону та їх роль у забезпеченні соціально-економічного розвитку / В.Я. Чевганова, С.Ю. Кулакова // Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності. – 2013. – Вип. 1(1). – С. 159–163.

Бильк Р. Р.

Черновицкий национальный университет имени Юрия Федьковича

УСИЛЕНИЕ КОНКУРЕНТНЫХ ПРЕИМУЩЕСТВ КАК СИСТЕМНЫЙ ФАКТОР ОБЕСПЕЧЕНИЯ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ РЕГИОНА НА СОВРЕМЕННОМ ЭТАПЕ РАЗВИТИЯ УКРАИНЫ

Резюме

Установлено, что конкурентные преимущества региона – это его способность использовать свойство активизировать потенциальный ресурсный потенциал, обеспечивая устойчивое экономическое развитие и повышение уровня и качества жизни населения. Выявлены причины недостаточного уровня обеспечения конкурентных преимуществ и ухудшение экономической безопасности регионов Украины. Сформулирован перечень направлений усиления конкурентных преимуществ региона, касающихся развития и укрепления конкурентных позиций реального сектора экономики, модернизации системы внутреннего рынка, обеспечения инвестиционно-инновационного развития субъектов базовых отраслей экономики области, обеспечения институциональных реформ и структурных сдвигов в предпринимательской среде, углубления трансграничного, межрегионального и межотраслевого сотрудничества, накопления интеллектуального кадрового потенциала и улучшения социальной безопасности.

Ключевые слова: конкурентные преимущества, экономическая безопасность, регион, экономика.

Bilyk R. R.

Chernivtsi National University named after Yuriy Fedkovych

THE INTENSIFICATION OF COMPETITIVE ADVANTAGE AS A SYSTEMIC FACTOR IN ENSURING THE ECONOMIC SECURITY OF THE REGION AT THE PRESENT STAGE OF DEVELOPMENT OF UKRAINE

Summary

It was found that competitive advantages of the region are its ability to use the property to enhance potential the resource potential of providing sustainable economic development and improving the level and quality of life of the population. The reasons for the low level of providing a competitive advantage and the deterioration of the economic security of the regions of Ukraine were indentified. The list of areas for strengthening the competitive advantages of the region, with regard to the development and strengthening of the competitive position of the real sector of the economy, modernization of the internal market, provision of investment and innovative development of subjects of the basic sectors of the regional economy, institutional reforms and structural changes in the business environment, deepening cross-border, interregional and inter-sectoral cooperation, the accumulation of intellectual and human resource capacity and promote social security was formed.

Keywords: competitive advantages, economic security, region, economy.

УДК 330.3:351.862.4:332.145

Бойченко В. С.

Запорізький національний технічний університет

ОРГАНІЗАЦІЙНА ТА ЕКОНОМІЧНА СКЛАДОВІ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ РЕГІОНУ

Розглянуто сутність організаційної та економічної складової управління розвитком регіону. Виявлено напрямки впливу організаційної складової на управління розвитком регіону. Наведено принципи, на яких повинна будуватися організаційна складова. Сформульовано види економічного впливу на розвиток регіону.
Ключові слова: регіон, розвиток регіону, управління розвитком регіону, організаційна складова, економічна складова.

Постановка проблеми. Об'єкти управління розвитком регіону значно відрізняються один від одного по соціальним, економічним, політичним характеристикам, темпами соціально-економічного розвитку та, як наслідок, рівню життя мешканців. Саме тому при побудові системи управління розвитком необхідно враховувати всі відмінності [1, с. 2]. Тобто побудова такої системи потребує розробки принципів та механізмів взаємодії інтересів та узгодження цілей розвитку регіону [2, с. 224].

Управління розвитком регіону повинно бути ґрунтоване на нормативній та законодавчій документації та поєднувати організаційні та економічні заходи щодо забезпечення функціонування об'єктів управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивченням проблем теорії управління займаються багато науковців. Так, питання управління економікою регіону займаються такі вчені, як Кушнірецька О.В. та Демидюк О.М. [3], Морошкина М.В. [1], Симкин Д.Г. [4], Панасюк М.В. [5] та інші, праці яких мають теоретичну та практичну значимість. Проблеми управління конкурентоспроможністю регіонів розглядають: Спіфанов А.О., Мінченко М.В. та Дадашев Б.А. [6], Макаренко П.М. [7], Причина О.С. [2] та багато інших.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Однак на сьогодні існуюча проблема управління розвитком регіону залишається недостатньо розглянутою з позиції його належного забезпечення. Це визначено як об'єктивними зовнішніми і внутрішніми факторами, так і недоліками у самій системі управління.

Мета статті полягає у вивченні сутності організаційної та економічної складових управління розвитком регіону.

Викладення основного матеріалу дослідження. Управління розвитком регіону (УРР) – це вплив

суб'єкта управління з метою підвищення рівня життя мешканців регіону та створення умов для економічного розвитку регіону на об'єкт управління за допомогою правових, економічних, фінансових, організаційних та інформаційних важелів у відповідності до Конституції, законів, інших законодавчих актів України, стратегій та програм розвитку регіонів країни. УРР включає в себе декілька ланок, а саме: керуючу, ланку впливу, керовану, вони, у свою чергу, складаються із сукупності певних елементів, які й забезпечують управління розвитком регіону [8, с. 194].

Оскільки об'єкти управління розвитком регіону відрізняються один від одного, а об'єкт та суб'єкт УРР взаємопов'язані між собою розвинутою системою економічних, соціальних, психологічних, організаційних, територіальних, політичних та інших взаємовідносин, існує й безліч різних складових, серед яких насамперед необхідно виділити організаційну та економічну [5, с. 81; 9, с. 130].

Організаційна складова управління розвитком регіону розглядається в багатьох наукових працях та трактується по-різному, однак тим чи іншим чином відображає певний набір положень, які характеризують організацію певної системи.

Організаційна складова будь-якого управління характеризується такою організаційною формою, яка відображає внутрішні взаємозв'язки її елементів та розглядається як універсальна характеристика системи управління у взаємозв'язку з виділенням границь організації, виявленням і розподілом повноважень, відповідальності підрозділів та ін. [5, с. 82].

Організаційна складова розглядається як на мікро-, так і на макрорівні та перш за все передбачає існування певного апарату управління, який забезпечуватиме функціонування всіх його підсистем як